

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.567 van 21 januari 2016
in de zaak A. 211.544/IX-8314**

In zake: 1. Marnic REYNDERS
2. Ronald PAULISSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Yves Loix en Nele Ansoms
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Filip Lahaye
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

Wim GOUDEZEUNE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steven Van Geeteruyen
kantoor houdend te 3700 Tongeren
Achttiende Oogstwal 37 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 februari 2014, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 22 november 2013 houdende de benoeming van Wim Goudezeune tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Tongeren.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 230.753 van 2 april 2015 is het debat heropend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partijen, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Yves Loix en Nele Ansoms, die verschijnen voor de verzoekende partijen, advocaat Jannick Poets, die *loco* advocaat David D’Hooghe verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Steven Van Geeteruyen, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 5 april 2013 worden in het Belgisch Staatsblad drie vacatures bekendgemaakt voor het ambt van gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Tongeren.

3.2. Tweeëntwintig kandidaat-gerechtsdeurwaarders stellen zich kandidaat voor de betrokken vacatures. Onder hen de verzoekers en de tussenkomende partij.

3.3. Op 15 mei 2013 vraagt de minister van Justitie de bij artikel 512, § 2 en § 3, van het Gerechtelijk Wetboek (Ger.W.) vereiste adviezen aan de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren, de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen en de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders te Tongeren. Overigens zijn in dit arrest de verwijzingen naar en citaten van bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek steeds overeenkomstig de toentertijd geldende regelgeving.

3.4. De verzoekers en de tussenkomende partij ontvangen een gunstig advies vanwege de procureur des Konings en de procureur-generaal.

3.5. Op 20 juni 2013 beoordeelt de raad van de arrondissementskamer de bekwaamheid en vaardigheden van de kandidaten. Hij volgt daarbij de aanbevelingen, uiteengezet in omzendbrief nr. 196 van 8 mei 2012 ‘Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ en verleent een globaal advies waarbij de waardering van de ‘bekwaamheid’ van elke kandidaat onder woorden wordt gebracht en vervolgens omgezet wordt naar een score op 25 punten en de waardering van de ‘vaardigheden’ naar een score op 10 punten. De beide verzoekers behalen een score van 33/35, terwijl de tussenkomende partij de maximumscore van 35/35 krijgt.

Conform de toentertijd geldende procedure brengen de verzoekers hun opmerkingen op het advies schriftelijk ter kennis aan de raad van de arrondissementskamer en vragen zij om gehoord te worden.

Op 29 juli 2013 worden zij door de raad van de arrondissementskamer gehoord. Deze raad oordeelt dat de adviezen met de toegekende scores gehandhaafd kunnen worden, zoals blijkt uit het definitief globaal advies van 7 augustus 2013.

3.6. De FOD Justitie gaat overeenkomstig omzendbrief nr. 196 vervolgens over tot het opstellen van een rangschikking van de kandidaten. Zowel de verzoekers als de tussenkomende partij krijgen voor het onderdeel ‘anciënniteit/beroepservaring’ een score van 35/35. Samen met de punten die hen door de raad van de arrondissementskamer werden toegekend geeft dit een eindresultaat van 68/70 voor de verzoekers en 70/70 voor de tussenkomende partij.

Met hun totaalscore van 68/70 rangschikken de beide verzoekers zich na vijf kandidaten die een score van 70 of 69 behaalden.

3.7. Van de vijf kandidaten die beter gerangschikt waren dan de verzoekers blijken intussen de kandidaten B.V. en M.P. reeds als gerechtsdeurwaarder benoemd te zijn in het gerechtelijk arrondissement Hasselt. De drie andere beter gerangschikte kandidaten – Wim Goudezeune, S.S. en L.M. – worden bij koninklijke besluiten van 22 november 2013 tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Tongeren benoemd.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

4.1. In hun laatste memorie betogen de verzoekers dat zij bij hun standpunt blijven dat het eerste middel gegrond is en “dat er wel degelijk sprake

is van een schending van artikel 512, § 2 Ger.Wb., van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsmede van machtsafwending”.

4.2. De tussenkomende partij repliceert in haar laatste memorie dat het eerste middel reeds werd verworpen bij tussenarrest van 2 april 2015. In de mate evenwel dat het eerste middel niet op definitieve wijze door de Raad zou zijn verworpen stelt zij dat de beweerde schending van artikel 512, § 2, Ger.W., de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en de machtsafwending gesteund zijn op dezelfde subjectieve indrukken. Hetgeen de Raad heeft geoordeeld in het kader van de vermeende schending van het onpartijdigheidsbeginsel, geldt volgens de tussenkomende partij bijgevolg *mutatis mutandis* evenzeer voor de overige ingeroepen schendingen.

5. De in het eerste middel opgesomde bepalingen en beginselen waarvan de schending is aangevoerd, vertrekken alle van hetzelfde uitgangspunt in verband met de vermeend partijdige samenstelling van de adviserende raad van de arrondissementskamer. Door in arrest nr. 230.753 van 2 april 2015 te oordelen dat de verzoekers niet slagen in de daartoe vereiste bewijsvoering, heeft de Raad van State zijn rechtsmacht met betrekking tot dit middel uitgeput.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. Het tweede middel is genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, van artikel 512, §§ 2 en 3, Ger.W. en uit machtsafwending.

In essentie voeren de verzoekers aan dat het definitieve advies dat de raad van de arrondissementskamer over hen heeft verleend, onwettig is, omdat het op geen enkele wijze rekening houdt met de door de beide verzoekers

met toepassing van artikel 512, § 3, Ger.W., bijgebrachte bijkomende informatie, naar aanleiding van het aanvankelijke advies dat voor elk van hen opgesteld was. Ook het benoemingsbesluit is bijgevolg onwettig, omdat dit besluit hoofdzakelijk steunt op het voormelde advies van de raad van de arrondissementskamer.

Dit middel wordt in het verzoekschrift in essentie als volgt ontwikkeld en toegelicht.

De eerste verzoeker merkt met betrekking tot het aanvankelijke advies op dat hij op basis van de beschrijvende beoordeling van zijn bekwaamheid en vaardigheden een score van respectievelijk 24/25 en 9/10 heeft behaald, en dat uit de beschrijvende beoordeling blijkt dat hem twee minpunten worden verweten, namelijk een gebrek aan nascholing en een eenzijdig parcours toegespitst op plaatsvervangingen, eerder dan op kantoororganisatie en kantoorwerk. De eerste verzoeker heeft hierover zijn opmerkingen aan de raad bezorgd en duidelijk gemaakt dat hij wel degelijk nascholing volgde en dat hij niet enkel veldwerk verrichtte, maar ook functies binnen het kantoor waar hij tewerkgesteld was die betrekking hadden op kantoororganisatie, de invoering van de BTW in het bijzonder. De minpunten werden aldus met bewijskrachtige stukken weerlegd. In het definitieve advies wordt volgens de eerste verzoeker evenwel op geen enkele wijze rekening gehouden met deze door hem bijgebrachte informatie en er wordt daarentegen gesteld dat de raad zich uitsluitend heeft laten leiden door hetgeen in het postulatief formulier werd ingevuld.

Voor de tweede verzoeker geldt in essentie hetzelfde: op basis van de beschrijvende beoordeling van zijn bekwaamheid behaalde hij hiervoor een score van 23/25, hetgeen kennelijk te wijten was aan zijn beperkte voortgezette opleiding en bijbehorende theoretische vorming – waarbij de verzoekers opmerken dat het gebrek aan bijscholing voor de eerste verzoeker één minpunt oplevert en voor de tweede verzoeker twee minpunten. Ook de tweede verzoeker heeft zijn opmerkingen aan de raad bezorgd waarin hij er op wees dat hij wel degelijk studiedagen heeft bijgewoond. Het definitieve advies – in nagenoeg de-

zelfde bewoordingen als het definitieve advies voor de eerste verzoeker – houdt evenmin rekening met de door de tweede verzoeker bijgebrachte informatie en stelt dat de raad zich uitsluitend heeft laten leiden door hetgeen op het postulatief-formulier werd ingevuld.

Het feit dat in het definitieve advies geen rekening gehouden wordt met de door de verzoekers bijgebrachte informatie volstaat volgens hen op zich reeds om van een gebrek in de motivering te kunnen spreken. Artikel 512, § 3, Ger.W., dat de kandidaten de mogelijkheid geeft om hun opmerkingen te formuleren ten aanzien van het aanvankelijke advies heeft geen enkele zin indien met die opmerkingen geen rekening wordt gehouden in het eindadvies. Wanneer een kandidaat de feitelijke onjuistheid van een beoordeling aantoonst is het uiteraard niet evident dat hij dezelfde score behoudt, minstens moest worden gemotiveerd waarom de aanvullende informatie niet tot een aanpassing van de score kon leiden.

Het definitieve advies schendt dan ook artikel 512, § 3, Ger.W. en de formelemotiveringsplicht en kon geen afdoende rechtsgeldige basis voor de bestreden beslissing bieden. Bijgevolg is ook het bestreden benoemingsbesluit – dat uitsluitend gemotiveerd wordt op grond van voormeld advies – evenzeer onwettig.

Door de titels en verdiensten van de kandidaten niet op een degelijke wijze te vergelijken en bepaalde kandidaten ten opzichte van anderen daarbij te bevoordelen is er bovendien sprake van machtsafwendings.

7. De verzoekers hernemen in hun memorie van wederantwoord de “kern van dit middel”, namelijk dat in het definitieve advies geen rekening gehouden wordt met de bijkomende informatie die zij hebben aangebracht, hetgeen ook expliciet aangegeven wordt vermits de raad van de arrondissementskamer stelt dat hij zich uitsluitend rekenschap geeft van de informatie die bij het aanvankelijke dossier was gevoegd. Het bijkomend horen en bijbrengen van aan-

vullende informatie verliest zo alle waarde. De verzoekers blijven van mening minstens over dezelfde aanspraken en verdiensten te beschikken als de tussenkomende partij. Op geen enkele wijze werd rekening gehouden met het feit dat aanvankelijk gesteld werd dat de verzoekers geen bijkomende opleiding hebben gevolgd en dat na het bijbrengen van de bijkomende informatie die het tegendeel bewijst hiermee geen rekening werd gehouden. Als de raad van oordeel was dat die bijkomende informatie niet volstond om de verzoekers beter te quoteren, dan had dit moeten blijken uit het advies, wat niet het geval is.

8. In hun laatste memorie hernemen de verzoekers dat het definitieve advies dat verleend werd in het kader van hun ‘postulatiedossier’ een standaardadvies is, identiek voor hen beiden, dat geenszins weergeeft waarom de door de verzoekers bijgebrachte informatie al dan niet aanleiding kon geven tot een hogere waardering. Er kan dan ook niet ernstig beweerd worden dat de bedoelde adviezen afdoende gemotiveerd werden.

Beoordeling

9. Dat de raad van de arrondissementskamer verklaart zich uit te spreken omtrent de gegevens die de kandidaat heeft vermeld op het door hem ingevulde ‘postulatieformulier’ maakt het advies niet onregelmatig.

Zoals de verzoekers het zeer wel weten, heeft de raad van de arrondissementskamer zich gericht naar omzendbrief nr. 196 ‘Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ van 8 mei 2012 en de kandidaten een zogenaamd standaard *curriculum vitae* (cv) laten indienen. Dit standaard cv bevat een rubriek om de beroepservaring te noteren en verduidelijkt daarbij dat de kandidaat de activiteiten moet omschrijven die hij heeft uitgeoefend. Een andere rubriek peilt naar voortgezette juridische of andere relevante opleidingen.

Terecht preciseert het benoemingsbesluit dan ook dat het dossier van de kandidaat “moet toelaten om voor iedere kandidaat-gerechts-

deurwaarder een zo volledig mogelijk beeld te vormen van de kandidaat-gerechtsdeurwaarder, waarbij wordt gepeild naar informatie omtrent diverse facetten, zoals [...] voortgezette juridische of andere relevante opleidingen [...] verworven beroepservaring binnen een gerechtsdeurwaarderskantoor met een inhoudelijke omschrijving van de activiteiten die men in dat kader daadwerkelijk heeft uitgeoefend alsook van de activiteiten uitgeoefend in het kader van plaatsvervangingen, [...]”. Uit het bestreden benoemingsbesluit blijkt overigens ook, zonder op dit punt door de verzoekers te worden tegengesproken, dat kandidaat-gerechtsdeurwaarders “vrij zijn om welk danige informatie ook op te nemen in het dossier van hun kandidatuurstelling, ter ondersteuning en bevestiging van hun beroepsbekwaamheid en vaardigheden en ter vervolledig[ing] van hun kandidatuurstelling”. Het valt elke kandidaat bijgevolg toe om ervoor te zorgen een zo gunstig mogelijk en zo gestoffeerd mogelijk dossier in te dienen, inzonderheid wat zijn voortgezette opleidingen betreft en zijn specifieke ervaring in de gerechtsdeurwaarderskantoren waar hij beroepservaring verwierf.

Dat dit van de kandidaten werd verwacht, is in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt samen met de vacature: er is te lezen dat de kandidaat zijn ‘postulatiebrief’ moet versturen, met zijn dossier, met zijn *curriculum vitae*, conform aan het standaardformulier en met de nodige adviezen van werkgevers, binnen een termijn van één maand na de bekendmaking van de vacature.

De verzoekers interpreteren artikel 512, § 3, Ger.W., ten onrechte alsof het de kandidaten moet toelaten “bijkomende inlichtingen bij te brengen bij het benoemingsdossier”, in de zin van latere aanvullingen van dit benoemingsdossier. Integendeel volgt uit artikel 512, § 1, tweede lid, Ger.W. dat de kandidaten hun kandidaturen “op straffe van verval” moeten indienen binnen een termijn van één maand na de bekendmaking van de vacature in het Belgisch Staatsblad. Het zou op gespannen voet staan met deze bepaling en met de gelijke behandeling van de kandidaten, indien de raad van de arrondissementskamer zou toelaten dat het dossier door de kandidaat naderhand nog aanvullend gestoffeerd zou worden.

10. Ook op een tweede punt vergissen de verzoekers zich in de draagwijdte van artikel 512, § 3, eerste lid, Ger.W. De daar geboden mogelijkheid voor de kandidaat om zijn opmerkingen aan de adviserende instantie voor te leggen en door deze instantie gehoord te worden, verplicht deze instantie niet om in het definitieve advies op elk van de opmerkingen of bezwaren te antwoorden als ware dit ‘horen’ een vorm van georganiseerd beroep.

Dit horen – aan de hand van geschreven opmerkingen en in persoon – stelt de kandidaat wél in staat om de raad van de arrondissementskamer te overtuigen diens op de stukken gesteunde waardering van zijn kandidaatstelling, zoals die blijkt uit het ingediende dossier, bij te stellen of preciezer te formuleren door die stukken nader toe te lichten en te duiden.

11. De verzoekers spreken niet tegen dat zij in hun kandidaatstellingsdossier geen enkele bijkomende opleiding of vorming hebben vermeld, noch weerspreken zij dat dit de raad van de arrondissementskamer aanvankelijk ertoe mocht brengen in het advies melding te maken van een “bijzonder bescheiden” voortgezette opleiding hetgeen in hoofde van de beide kandidaten als een “beperkte lacune” wordt beschouwd.

Wat het onderscheid in toegekende punten tussen hen beiden betreft, gaan de verzoekers eraan voorbij dat de raad van de arrondissementskamer over de eerste verzoeker oordeelt dat deze lacune gedeeltelijk wordt getemperd door zijn publicatie “omtrent een zeer specifieke fiscale materie”, terwijl van een mogelijke tempering bij de tweede verzoeker geen sprake is. Dat dit onderscheid een verschillende onderlinge score mag verantwoorden wordt door de verzoekers niet ontkracht.

De verzoekers tonen bijgevolg geen onregelmatige beoordeling aan van het aspect ‘bekwaamheid’, doordat de raad van de arrondissementskamer beslist om het aanvankelijke advies te bevestigen.

12. De eerste verzoeker verwijt de raad van de arrondissementskamer ook, met betrekking tot de beoordeling van het aspect ‘vaardigheden’, zijn *curriculum vitae* eenzijdig gelezen te hebben en in het over hem gegeven definitieve advies ten onrechte geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat hij niet uitsluitend veldwerk verrichtte, doch wel degelijk functies in het kantoor vervulde – administratieve taken, boekhoudkundige taken en juridisch opzoekingswerk – zoals hij heeft toegelicht in zijn schriftelijke opmerkingen en tijdens de hoorzitting.

Hij weerspreekt daarmee echter niet dat voor hemzelf het veldwerk het overwicht had terwijl de tussenkomen partij volgens het over haar gegeven advies “een perfecte opdeling van [haar] tijdsbesteding [heeft]” tussen veldwerk en kantoorwerk, noch toont hij aan dat de raad van de arrondissementskamer op grond van die elementen buiten zijn beoordelingsvrijheid handelt door te beslissen om zijn aanvankelijke advies – en dus het verschil tussen de beide kandidaten met één punt – te behouden.

13. Uit wat voorafgaat volgt dat de benoemende overheid de aangevoerde wetsbepalingen niet schendt door steun te zoeken in de bedoelde adviezen van de raad van de arrondissementskamer en door zich die motieven uitdrukkelijk eigen te maken.

14. Wie machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest. Dat bij de in geding zijnde benoeming sprake zou zijn van machtsafwending is een loutere, niet nader onderbouwde bewering, zodat er geen aanleiding bestaat tot verwijzing van de zaak naar de algemene vergadering.

15. Het tweede middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Het derde middel is geput uit de schending van artikel 512, §§ 2 en 3, Ger.W., van het gelijkheidsbeginsel en uit machtsafwending.

Ook in de hypothese dat de kandidaten enkel beoordeeld konden worden op basis van de elementen die zij in hun dossier hebben opgenomen en dat dus geen rekening gehouden mocht worden met de bijkomende informatie die verstrekt werd in reactie op het aanvankelijke advies, moet worden vastgesteld dat de kandidaten niet correct beoordeeld werden. Nazicht van de adviezen leert immers dat de raad van de arrondissementskamer voor bepaalde kandidaten wél rekening gehouden heeft met andere informatie dan die welke in de kandidaatsstelling werd verstrekt. De verzoekers verwijzen daartoe naar het advies dat over M.P. werd verstrekt en waaruit inzonderheid blijkt dat rekening is gehouden met informatie waarover leden van de raad beschikken omdat zij de betrokkene hebben “ontmoet op uiteenzettingen, die hij blijkbaar niet heeft gekwalificeerd als bijscholing”. De kandidaten werden derhalve niet op gelijke wijze vergeleken, hetgeen ook machtsafwending aantoont.

Beoordeling

17. De verzoekers beweren niet dat de benoemende overheid met betrekking tot de benoeming van de tussenkomende partij, die zij met dit beroep bestrijden, rekening zou hebben gehouden met gegevens die niet blijken uit het dossier van deze kandidaat.

Of dit wel zou zijn gebeurd in een advies over een andere, evenmin benoemde kandidaat is rechtens niet relevant.

18. Het middel is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

19. Het vierde middel is genomen uit schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel wordt opgebouwd vertrekkende van het uitgangspunt dat de raad van de arrondissementskamer bij het verstrekken van de adviezen over de kandidaten het onpartijdigheidsbeginsel heeft geschonden – zie het eerste middel – en dat de raad van de arrondissementskamer ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de aanvullende informatie, verstrekt door de tweede verzoeker – zie het tweede middel. De minister was op de hoogte van die “problematische beoordeling” vermits de voormalige raadsman van de tweede verzoeker de minister bij aangetekend schrijven van 30 september 2013 hiervan in kennis gesteld heeft. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de minister op enige wijze rekening gehouden heeft met dit schrijven. De bestreden beslissing is in die zin materieel niet voldoende gemotiveerd. Ook formeel is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd aangezien niet aangegeven wordt waarom de minister gemeend heeft voorbij te kunnen gaan aan het gekleurde karakter van de adviezen. Door dit niet te doen is tevens de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Die onzorgvuldigheid blijkt ook uit de volgende vaststelling: de klachtenbrief van de tweede verzoeker werd in ontvangst genomen en beoordeeld door J.D., zoon van L.D., lid van de arrondissementskamer en één van de personen wiens verslag en gedrag wordt bekritiseerd in de klachtenbrief. Het is kennelijk onzorgvuldig een dergelijk schrijven te laten behandelen door een familielid van één van de betrokkenen.

Beoordeling

20. Door middel van het eerste en het tweede middel hebben de verzoekers hun grieven met betrekking tot de advisering van de raad van de arrondissementskamer aan de Raad van State kunnen voorleggen. De Raad heeft die beide wettigheidsbezwaren beoordeeld en ze verworpen.

De Raad van State ziet niet in welk belang de verzoekers er dan nog bij kunnen hebben, om aan te voeren dat zij dit antwoord niet hebben kunnen terugvinden in de motivering van het benoemingsbesluit of omstandigheden aan te kaarten die daar volgens hen debet aan zouden zijn.

21. Het middel is onontvankelijk bij gebrek aan belang.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

22. In het vijfde middel voeren de verzoekers andermaal de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet van 29 juli 1991.

De verzoekers wijzen erop dat de bestreden beslissing geen eigen beoordeling bevat van de kandidaten, maar dat wordt verwezen naar de adviezen van de raad van de arrondissementskamer die door de benoemende overheid worden bijgevalen. Deze adviezen zijn evenwel zelf niet afdoende gemotiveerd. Het blijkt immers dat de adviezen grotendeels uit een standaardtekst bestaan, met identieke overwegingen, die bijgevolg onmogelijk een concrete motivering van de bestreden beslissing kunnen vormen. Deze overwegingen zijn hoogstens een verantwoording van de wijze waarop de raad van de arrondissementskamer de kandidaturen heeft menen te mogen vergelijken. De concrete motivering is zeer summier.

Voor de tussenkommende partij wordt wat betreft ‘bekwaamheid’ het volgende gesteld:

“De heer Goudezeune heeft een bijzonder indrukwekkend curriculum vitae, dat getuigt van een grote intellectuele competentie, hij heeft een bijzonder indrukwekkend parcours doorlopen van bijscholingen in relevante materies en studiedagen allerhande, zowel actief als passief. Zijn reputatie op dit vlak is onbesproken.”

Dit is geen concrete beoordeling, maar een zeer korte en zeer algemene vaststelling waaruit geen degelijke beoordeling van de titels en verdiensten blijkt.

Wat de ‘vaardigheden’ van de tussenkommende partij betreft wordt enkel het volgende gesteld:

“De heer Goudezeune heeft in de nevralgieke periode, en overigens is dit een constante voor zijn ganse carrière als kandidaat gerechtsdeurwaarder, vanaf de invoering van de centrale der berichten en de onderwerping aan de btw een perfecte opdeling van zijn tijdsbesteding tussen het aldus genoemde ‘veldwerk’ en het dito ‘kantoorwerk’.”

Dit kan onmogelijk als een kwalitatieve beoordeling van de beroepsbekwaamheid worden aangezien.

Hieruit kan geenszins afgeleid worden waarom de tussenkommende partij werd benoemd en de verzoekers kunnen hieruit niet afleiden waarom deze kandidaat aangezien werd als een betere kandidaat dan zichzelf. Het advies van de raad van de arrondissementskamer niet afdoende gemotiveerd zijnde, is ook de motivering van de bestreden beslissing bij verwijzing naar het advies van die raad niet afdoende.

23. In hun laatste memorie merken de verzoekers nogmaals op dat de adviezen enkel algemeenheden bevatten en geenszins concrete beoordelingen. Dit blijkt volgens hen uit het feit dat zowel de verwerende partij als de tussenkommende partij in de door hen bijgebrachte stukken heel wat argumenten aanbren-

gen die zouden moeten verantwoorden waarom de tussenkomende partij de geknipte kandidaat voor deze functie zou zijn. Los van de vraag of dit correct is, kunnen de verzoekers slechts vaststellen dat elk van deze elementen, nu ze klaarblijkelijk relevant geweest zijn bij het beoordelen van de kandidaten, in de bestreden beslissing had moeten staan.

Beoordeling

24.1. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de formelemotiveringswet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen nagaan of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het besluit tot benoeming van een gerechtsdeurwaarder dient overeenkomstig de formelemotiveringswet de feitelijke en juridische overwegingen te bevatten die eraan ten grondslag liggen en die vermeldingen moeten afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Een positieve motivering volstaat: er moet worden aangegeven waarom de benoemde kandidaat de voorkeur heeft gekregen, er moet niet worden uiteengezet waarom de andere kandidaten niet zijn benoemd. Dit betekent evenwel niet dat het benoemingsbesluit beperkt mag zijn tot de enkele vermelding dat de benoemde kandidaat de benoemingsvoorwaarden vervult of dat het kan volstaan de kwaliteiten van de benoemde op te sommen. Uit het besluit moet kunnen

worden afgeleid welke redenen het bestuur ertoe gebracht hebben de ene kandidaat boven de andere te verkiezen. Dit betekent niet dat noodzakelijkerwijze de aanspraken van alle kandidaten besproken moeten worden, maar wel dat het bestuur de objectieve en pertinente criteria aanwijst op grond waarvan het er uiteindelijk toe gekomen is aan de benoemde de voorkeur te geven, hetgeen de teleurgestelde kandidaten moet toelaten in te zien op grond van welke criteria zij werden voorbijgegaan.

24.2. In het bestreden besluit stelt de benoemende overheid dat de minister van Justitie zich voor wat het aspect ‘verdiensten en bekwaamheid’ betreft richt naar de expertise van de raad van de arrondissementskamer en zich aansluit bij de motivering van het door de raad van de arrondissementskamer verleende advies.

Een benoemingsbesluit mag worden gemotiveerd met een verwijzing naar een advies uit de benoemingsprocedure, mits dat advies voldoet aan de vereisten met betrekking tot de formelemotiveringsplicht die gelden voor de benoemende overheid.

25. Hetgeen de verzoekers “een verantwoording [in de bestreden beslissing] van de wijze waarop de raad [van de arrondissementskamer] de kandidaten meent te moeten vergelijken” noemen, geeft hen al een inzicht in de gehanteerde criteria en de wijze waarop de raad van de arrondissementskamer – daarin gevolgd door de benoemende overheid – de dossiers van de kandidaten in het licht daarvan heeft benaderd.

Het advies van de raad van de arrondissementskamer over de tussenkomende partij bevat voorts een motivering die concreet op haar is toegespitst en die er in wezen op neerkomt dat de raad van de arrondissementskamer op deze kandidaat niets heeft aan te merken, wat wordt vertaald in de maximumscore.

In tegenstelling daarmee bevatten de adviezen over de verzoekers veel lovende beschouwingen, maar ook enkele minpunten die volgens de adviesverlener – daarin alweer gevolgd door de benoemende overheid – een klein maar determinerend verschil in score konden verantwoorden.

Anders dan de verzoekers het zien, blijkt uit deze motivering op welke gronden de adviserende instantie geoordeeld heeft dat de tussenkomende partij een betere kandidaat is dan de verzoekers. Er wordt enerzijds gewezen op het indrukwekkende parcours van bijscholingen en studiedagen van de tussenkomende partij, terwijl de verzoekers slechts een veel beperkter aantal bijscholingen kunnen aantonen. Anderzijds wordt gewezen op de perfecte opdeling van de tijdsbesteding van de tussenkomende partij tussen kantoorwerk en veldwerk, terwijl specifiek bij de eerste verzoeker de klemtoon veel meer op veldwerk ligt.

Deze concrete gegevens – die daarenboven steun vinden in het administratief dossier, maar dat is een zaak van materiële motivering – vormen een afdoende formele verantwoording van het oordeel dat de tussenkomende partij een betere kandidaat is dan de verzoekers. Op grond van deze gegevens kunnen de verzoekers ook de redenen achterhalen waarom de raad van de arrondissementskamer tot dit oordeel is gekomen.

26. Het middel is ongegrond.

F. Zesde middel

Standpunt van de partijen

27. Luidens het zesde middel zijn de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het “postulatiedossier” van de verschillende kandidaten heeft “uitermate groot belang bij het voordragen van een kandidaat” en is voor de adviesverlenende instanties “uiteraard essentieel om een advies te kunnen geven”.

Wanneer in dit dossier foutieve informatie werd opgenomen, brengt dit met zich mee dat de raad van de arrondissementskamer niet met kennis van zaken zijn advies heeft kunnen verstrekken. Het postulatiedossier moet in dat geval als onbestaande worden aangezien en de benoeming die daarop is gesteund is dan manifest materieel onvoldoende gemotiveerd.

De tussenkomende partij voegde bij haar dossier informatie die volgens de verzoekers onjuist is. Zij heeft in haar dossier een advies van één van haar voormalige werkgevers, gerechtsdeurwaarder H.V., gevoegd, dat als eindadvies ‘zeer gunstig’ vermeldt, terwijl deze gerechtsdeurwaarder schriftelijk verklaard heeft slechts een eindadvies ‘gunstig’ te hebben gegeven.

Tevens stemmen de in het dossier door de tussenkomende partij aangehaalde verdiensten en ervaring niet overeen met de werkelijkheid. Met name inzake haar aanstellingen tot sekwester, werd geen enkel bewijs bijgevoegd. Hoogstens verkreeg de gerechtsdeurwaarder-titularis dergelijke aanstellingen.

Ten slotte stelt de tussenkomende partij ten onrechte dat zij de stakingsaanzegging bij Ford Genk heeft gebroken. Deze werd gebroken door gerechtsdeurwaarder G.G., bijgestaan door de tweede verzoeker, hetgeen blijkt uit de verklaringen van eerstgenoemde en van gerechtsdeurwaarder L.B. Deze laatste stelt overigens formeel dat de tussenkomende partij ten onrechte beweert de leiding van zijn kantoor te hebben waargenomen tijdens zijn ziekte, dat zij stagiairs opgeleid heeft en dat zij aanstellingen verkreeg als pandverzilveraar/sekwester.

Deze onjuistheden in het dossier van de tussenkomende partij kunnen derhalve haar benoeming niet deugdelijk ondersteunen zodat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

28. De verwerende partij meent dat de verzoekers geen belang hebben bij het middel aangezien de tussenkomen­de partij over een bijzonder om­standig en sterk dossier beschikt, zodat zelfs indien bepaalde door de tussenko­men­de partij verstrekte informatie onjuist zou zijn, zij nog steeds een waaier aan verwezenlijkingen, ervaringen en bekwaamheden kan voorleggen die een af­doende bewijs vormen van haar bijzondere geschiktheid voor de uitoefening van het ambt van gerechtsdeurwaarder. De verzoekers tonen in ieder geval niet aan dat zij zelf – of één van hen – even goede, laat staan uitgebreidere of betere refe­renties en kwalificaties kunnen voorleggen die de minister zouden hebben moeten doen besluiten dat zij – of één van hen – voorrang dienden te krijgen bij de be­noeming, laat staan dat de benoeming van de tussenkomen­de partij in het licht van het voorgelegde dossier onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. De door de ver­zoekers aangevoerde kritiek leidt er hoegenaamd niet toe dat zij een gunstigere beoordeling dienden te verkrijgen dan de tussenkomen­de partij zodat zij geen belang hebben bij die kritiek.

De aangevoerde kritiek is volgens de verwerende partij ook weinig of niet gefundeerd.

Dat het ‘werkgeversadvies’ van gerechtsdeurwaarder H.V. ver­valst zou zijn wordt geenszins concreet onderbouwd, vermits de verklaring van H.V. zelf veel twijfel laat. Evenmin wordt een kopie van het oorspronkelijke “correcte” advies voorgelegd. De kritiek van de verzoekers die *de facto* niets an­ders is dan een betichting van valsheid in geschrifte kan overigens pas in aanmer­king worden genomen in zoverre volgens de geëigende procedure schriftverval­sing zou zijn vastgesteld. Bij gebrek daaraan moet het door gerechtsdeurwaarder H.V. verstrekte advies dat door de tussenkomen­de partij aan haar dossier werd toegevoegd als authentiek beschouwd worden.

Waar de verzoekers in twijfel trekken dat de tussenkomen­de partij ervaring zou hebben als sekwester of pandverzilveraar zijn zij evenmin geloofwaardig. Zij staven hun bewering door één verklaring van gerechtsdeur­

waarder L.B. die stelt dat hij geen weet heeft van dergelijke aanstellingen toen de tussenkomende partij tussen 2002 en 2006 op zijn kantoor werkzaam was. Dit bewijst evenwel niets. Hetzelfde geldt met betrekking tot de kritiek op de begeleiding van stagiairs door de tussenkomende partij. Ook deze kritiek is kennelijk enkel gebaseerd op de periode dat de tussenkomende partij tussen 2002 en 2006 bij L.B. was tewerkgesteld. De over de tussenkomende partij verstrekte adviezen maken overigens duidelijk dat deze wel degelijk over de nodige kwaliteiten en inzet inzake het coachen van stagiairs en medewerkers beschikt.

29. In haar toelichtende memorie reageert de tussenkomende partij als volgt:

“In een zesde middel stellen verzoekers dat het postulatiedossier van de heer Goudezeune foutieve informatie bevatte zodat de bestreden beslissing ook is gesteund op foutieve informatie.

a) Het advies van gerechtsdeurwaarder [V.]

De heer Goudezeune heeft in zijn postulatiedossier gebruik gemaakt van 3 adviezen van gerechtsdeurwaarders, waaronder een advies van gerechtsdeurwaarder [V.] dd. 10.06.2009.

Het rondschrĳven van Minister Turtelboom dd. 08.05.12 stelt met betrekking tot het gemotiveerd advies: ‘Er geldt geen minimum- of maximum-aantal: ‘Het is aan de kandidaat zelf om het aantal adviezen te bepalen, en aldus zijn dossier zo goed mogelijk te onderbouwen. Om een actualiteitswaarde te hebben is het aangewezen geen ‘gemotiveerd advies’ ingevuld door een huidige werkgever, bij te voegen dat ouder is dan twee jaar (vanaf de datum van ondertekening). Adviezen uitgebracht omtrent een afgesloten periode van tewerkstelling kunnen onbeperkt geldig blijven.’

Het kan bijgevolg de heer Goudezeune niet kwalijk genomen worden dat hij, naast het advies van 2 andere gerechtsdeurwaarders, een ‘zeer gunstig’ advies bijvoegt van gerechtsdeurwaarder [V.].

Blijkbaar heeft de heer [V.] in een schriftelijke verklaring gesteld dat hij bij zijn weten geen ‘zeer gunstig’ advies heeft verleend in 2009, enkel een ‘gunstig’ advies.

Een dergelijke verklaring is niets meer of minder dan een beschuldiging van valsheid in geschrifte in hoofde van de heer Goudezeune.

Indien de verklaring van de heer [V.] juist is, dan is het opmerkelijk dat verzoekers geen klacht (met burgerlijke partijstelling) indienen bij de bevoegde instanties wegens valsheid in geschrifte want dan is er wel degelijk sprake van voldoende zware feiten.

Verzoekers weten wel waarom zij geen klacht indienen: omdat zij zelf wel weten dat de verklaring van de heer [V.] niet correct is.

Immers, indien de heer [V.] enkel een gunstig advies (en geen zeer gunstig) advies heeft verleend en dus het vakje 'gunstig' heeft aangeduid, waar is [dat] gunstig advies gebleven?

De waarheid is anders: de heer Goudezeune heeft wel degelijk in 2009 een zeer gunstig advies ontvangen voor de vacatures in het gerechtelijk arrondissement Tongeren.

Op 20.06.2012 heeft de heer Goudezeune voor de vacatures in de gerechtelijke arrondissementen Hasselt, Brugge, Leuven en Veurne een nieuw advies ontvangen, dat ditmaal 'gunstig' luidde. De reden waarom de heer Goudezeune voor deze, voor hem niet interessante gerechtelijke arrondissementen, slechts een gunstig advies verkreeg, was volgens [V.] gelegen in het feit dat de heer Goudezeune al geruime tijd niet meer voor hem werkte. Hij opteerde eerder om een zeer gunstig advies te verlenen aan de kandidaten die nog steeds voor hem actief zijn.

De raadsman van de heer Goudezeune heeft bij schrijven van 01.04.2014 de heer [V.] geconfronteerd met deze feiten. Deze laatste heeft het nog niet nodig gevonden om te reageren.

Hoe dan ook moet gesteld worden dat de heer Goudezeune geen foutieve informatie heeft verstrekt.

b) De ervaring en verdiensten van de heer Goudezeune

De verzoekers beweren [dat] de heer Goudezeune ervaring inroept die hij niet zou hebben en menen dit aan te tonen door verklaringen van deurwaarders die verklaren dat de heer Goudezeune bij hun weten bepaalde ervaringen niet kan claimen.

Dergelijke gratuite beweringen horen niet thuis in een procedure voor Uw Raad en tonen werkelijk niets aan. Zij getuigen van een gebrek aan ernst waarmee huidige procedure wordt gevoerd.

Voor zover als nodig kan de heer Goudezeune enkel bevestigen dat hij in zijn postulatiedossier geen foutieve informatie heeft kenbaar gemaakt.

Met betrekking tot de verklaring van gerechtsdeurwaarder [B.] wenst de heer Goudezeune zelf als volgt te stellen:

'Gerechtsdeurwaarder [B.] schrijft letterlijk in zijn gemotiveerd advies dd. 22/06/2012: 'de kandidaat had een goede verstandhouding met mijn medewerkers en kon hen op de juiste manier motiveren en coachen'.

Wat betreft de leiding van het kantoor schrijf ik duidelijk dat ik in die periode samen met een mede-kandidaat gerechtsdeurwaarder in de tweede helft van 2005 het kantoor feitelijk heb dienen te leiden. De heer Reynders had juist na het ongeval samen met de toenmalige syndicus [...] een aanvraag tot vervanging ingediend art. 526 Ger. W. in fine (niet bij machte zijn van de gerechtsdeurwaarder om een aanvraag tot vervanging te doen). Toen de echtgenote van de heer [B.] hiervan weet kreeg heeft zij deze procedure bij de syndicus stopgezet en werd er in onderling overleg tussen haarzelf afgesproken dat wij om beurten zouden vervangen en dat de andere dan instond voor het kantoor. Bij eventuele problemen of vragen mochten wij contact opnemen met collega [X.]. In die periode brachten wij verslag uit ofwel telefonisch ofwel zelfs af en

toe in de privé woning van de heer [B.]. Degene die op kantoor was, was verantwoordelijk voor het oplossen van de juridische en kantoorproblemen. Als daarenboven het alleen bijwonen van een vergadering met de ordediensten en de burgemeester van Voeren (zie cv), het beslissen in zaken al dan niet verder uit te voeren, het uitnodigen en zelfs alleen vergezellen van klanten naar voetbalmatchen van KRC Genk niet betekend dat je het kantoor mee hebt geleid – dien ik hier toe te geven dat ik mijn taak van destijds verkeerd heb geïnterpreteerd. Blijft dan wel een feit dat ik destijds steeds rechtstreeks rapporteerde, besprak en nooit enige instructies noch opdrachten van de heer Reynders heb gekregen.

Wat betreft het opleiden en begeleiden van personeel en stagiairs: Op 17/03/2014 omstreeks 14.00 uur bevestigt de heer [Y.] – die zijn stage heeft aangevat in de periode dat ik tewerkgesteld was bij [B.] dat hij zeker zaken van mij heeft geleerd. Hij zou dat ook aan Marnic Reynders verteld hebben toen hij werd geconfronteerd met de verklaring van [B.]. Deze zaak ligt voor hem echter zeer moeilijk wist hij mij toe te vertrouwen hij is immers nog steeds tewerkgesteld op kantoor [B.] en is een collega van Marnic Reynders. Ikzelf en de heer Reynders (destijds de twee werkende kandidaten op kantoor [B.]) hebben immers bijna steeds gewerkt met een systeem dat er iemand de baan deed en de andere dan op kantoor diende te werken.’

Het zesde middel is dan ook ongegrond.”

30. De verzoekers repliceren in hun memorie van wederantwoord als volgt.

Het is verwonderlijk te moeten vaststellen dat de verwerende partij meent dat zelfs in de hypothese dat de tussenkomende partij effectief bewust foutieve informatie heeft gegeven, dit geen aanleiding zou geven tot een eventuele heroverweging van de benoeming van de tussenkomende partij. Het lijkt de verzoekers nochtans evident dat het ambt van gerechtsdeurwaarder dergelijke vereisten van nauwgezetheid en integriteit stelt, dat het onaanvaardbaar zou zijn een kandidaat te benoemen die foutieve, dan wel onvolledige of gekleurde informatie toevoegt aan zijn benoemingsdossier.

Ten gronde blijkt dat noch de verwerende partij, noch de tussenkomende partij er in slaagt de vaststellingen van de verzoekers te weerleggen.

Wat vooreerst het mysterieuze ‘zeer gunstige’ advies van gerechtsdeurwaarder H.V. betreft, bevat de memorie van antwoord van de verwerende partij een lange uiteenzetting over het feit dat de beweringen van gerechtsdeurwaarder H.V. leugenachtig zouden zijn, en dat er geen reden is om aan te nemen dat de tussenkomende partij ten onrechte een zeer gunstig advies bijgebracht zou hebben. Ondanks het feit dat gerechtsdeurwaarder H.V. er geen enkele baat bij heeft leugenachtige verklaringen af te leggen, en de argumentatie van de verwerende partij in die zin niet kan worden aangenomen, is de memorie wel degelijk waardevol, nu er in uiteengezet wordt dat de verwerende partij er in het kader van de benoeming inderdaad van uitgegaan is dat kandidaat Goudezeune steeds zeer gunstige adviezen voor de betrekking te Tongeren gekregen heeft.

Dit uitgangspunt wordt door de tussenkomende partij zelf als foutief onderuitgehaald. In het kader van deze procedure verduidelijkt zij immers plots dat het zogenaamde zeer gunstige advies van gerechtsdeurwaarder H.V. effectief niet verleend werd in het kader van de vacante posities te Tongeren, maar naar aanleiding van een andere benoemingsronde, in een ander arrondissement. Het advies dat naar aanleiding van de benoeming te Tongeren werd verleend was inderdaad slechts ‘gunstig’, en geenszins ‘zeer gunstig’. De tussenkomende partij geeft zelf aan de verwerende partij misleid te hebben en onvolledige informatie bijgevoegd te hebben.

De verwerende partij kan nu wel betogen dat het feit dat niet alle adviezen zeer gunstig geweest zouden zijn, geen impact zou hebben gehad op de benoeming, doch dit is geenszins zeker, en evenmin evident. Bovendien rijst de vraag hoe een kandidaat beoordeeld zou zijn, waarvan de verwerende partij had geweten dat de bijgebrachte informatie niet correct was.

Hetzelfde geldt voor de ervaring die de tussenkomende partij pretendeert te hebben bij het voeren van bepaalde specifieke procedures. De verwerende partij stelt dat het perfect mogelijk is dat de tussenkomende partij deze ervaring opgedaan zou hebben in een andere periode, dan wel bij een andere ge-

rechtsdeurwaarder dan gerechtsdeurwaarder B. Dit is ongeloofwaardig. De tussenkomende partij verwijst in haar cv immers zelf naar specifieke procedures (Hörmann Genk en Ford Genk) die in een specifiek tijds kader geplaatst kunnen worden. Deze dossiers werden behandeld op het kantoor van B., die ontkent dat de tussenkomende partij betrokken was. Ten slotte bestaat ook minstens discussie over het feit dat de tussenkomende partij de feitelijke leiding van het kantoor van gerechtsdeurwaarder B. op zich genomen heeft tijdens diens ziekte. De tussenkomende partij vergat overigens evenzeer in haar dossier te vermelden op staande voet ontslagen geweest te zijn door diezelfde gerechtsdeurwaarder. Haar titels en verdiensten werden door de betrokken gerechtsdeurwaarder alvast niet even gunstig beoordeeld als door de raad van de arrondissementskamer en de verwerende partij. De verzoekers hebben zich betreffende de onwaarheden in het dossier gesteund op feiten die gestaafd worden met schriftelijke verklaringen van diverse gerechtsdeurwaarders. De tussenkomende partij slaagt er niet in deze te weerleggen met stukken, doch brengt uitsluitend een zelfgeschreven verklaring bij.

De tussenkomende partij heeft duidelijk kosten noch moeite gespaard om een uiterst positief postulatiedossier op te stellen. Evenwel blijkt het meerdere onwaarheden, halve waarheden en gekleurde feiten te bevatten. De verwerende partij was hier klaarblijkelijk niet van op de hoogte. De benoeming kon dan ook niet rechtsgeldig plaatsvinden.

31. In hun laatste memorie nemen de verzoekers afstand van de afwijzende beoordeling in het auditoraatsverslag. Het is volgens hen onaanvaardbaar dat een kandidaat-gerechtsdeurwaarder niet alle relevante documenten bijvoegt in zijn postulatiedossier en dat hij een selectie maakt in de adviezen die hem verleend werden en enkel de meest gunstige bijvoegt. Het is evenzeer onaanvaardbaar bewust een advies dat uitgebracht werd in het kader van een bepaalde benoemingsprocedure, te vervangen door een ouder advies. De tussenkomende partij had minstens de beide adviezen moeten voegen, in plaats van de raad van de arrondissementskamer, doch ook de minister te misleiden.

Hetzelfde geldt volgens hen voor het foutief weergeven van de ervaringen van de tussenkomende partij. Zij eigent zich taken, handelingen en ervaring toe die zij niet heeft. De verzoekers verzetten zich ertegen dat deze elementen niet doorslaggevend zouden zijn bij de beoordeling van de kandidaten en dat daarom geen reden voorhanden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Opnieuw is het volgens hen ondenkbaar dat een kandidaat voorgedragen of benoemd zou zijn waarvan geweten zou zijn dat hij bewust onjuiste informatie bijbracht in zijn postulatiedossier.

Indien zulke redenering gevolgd wordt is volgens de verzoekers het hek helemaal van de dam. Dit impliceert de vrijheid om eender wat in het cv te vermelden. Of dit strookt met de waarheid is van geen belang meer. Zij merken op dat aan de kandidaten klaar en duidelijk is meegedeeld dat de vermeldingen in het cv correct moeten zijn en dat het cv voor echt en waar dient verklaard te worden en dat foutieve vermeldingen beschouwd zouden worden als een schriftvervalsing. Dit geeft afdoende aan dat vermeldingen van foutieve gegevens onaanvaardbaar zijn.

32. Volgens de tussenkomende partij gaan de verzoekers in hun laatste memorie bij het zesde middel volledig uit de bocht.

In haar laatste memorie stelt zij dat eenieder het recht heeft om in eerste instantie enkel de uiterst gunstige adviezen bij te brengen en een minder gunstig advies niet bij te brengen, te meer daar dit advies absoluut niet ter zake dienend was aangezien dit betrekking had op een standplaats die in de huidige procedure absoluut niet aan de orde is.

De tussenkomende partij wijst erop dat arrest nr. 230.082 van de Raad van State van 3 februari 2015 leert dat er niets mis is met haar handelwijze. Bovendien stond niets de tussenkomende partij in de weg om gebruik te maken van een aan haar toegekend uiterst gunstig advies, gelet op het feit dat overeenkomstig de genoemde omzendbrief nr. 196 de adviezen van een afgeslo-

ten tewerkstellingsperiode een onbeperkte geldigheidsduur hebben. De Raad heeft dit in het voormelde arrest ook bevestigd.

Feit is wel dat de verzoekers op volkomen lichtzinnige wijze de tussenkomende partij hebben beschuldigd van valsheid in geschrifte, terwijl zij nooit een klacht met burgerlijke partijstelling hebben ingediend. De verzoekers hebben zich beperkt tot het uiten van louter gratuite verwijten die nadien door de tussenkomende partij op overtuigende wijze werden weerlegd aan de hand van een schriftonderzoek. Het is hierbij opvallend dat de verzoekers met geen woord reppen over dit schriftonderzoek.

Voor het overige overstijgt de inhoud van dit middel het niveau van loutere insinuaties niet. Meer nog, dit zesde middel is niets minder dan één grote laster aan het adres van de tussenkomende partij.

Beoordeling

33. Stellen, zoals de verzoekers het doen, dat onjuiste informatie in het dossier het gehele dossier en met nasleping de benoeming nietig of onbestaande maakt, is een te verregaande conclusie. Nagegaan moet worden welke invloed eventueel verkeerde informatie heeft gehad op het advies en uiteindelijk op de keuze van de benoemende overheid.

Anderzijds kan moeilijk als waardering overeind blijven, zonder meer, dat de verdiensten van de betrokken kandidaat vlekkeloos zijn en hij klaarblijkelijk de hoogste score verdient, indien zou blijken dat hij moedwillig – zoals de verzoekers betogen – een carrièrepad heeft geschilderd dat eerder dan realistisch, bij een andere kunststrekking als het surrealisme zou aanleunen.

34. De eerste aantijging van de verzoekers ziet op het advies dat de tussenkomende partij vanwege gerechtsdeurwaarder H.V. heeft verkregen.

Nog daargelaten dat met de tussenkomende partij mag worden vastgesteld dat de verzoekers, spijs herhaalde oproepen daartoe, nalaten om het betrokken advies formeel van valsheid te betichten, is uit de opeenvolgende procedurestukken thans wel duidelijk dat de partijen niet langer betwisten dat H.V. over de tussenkomende partij minstens twee adviezen heeft gegeven en dat de tussenkomende partij ervoor opteerde enkel het ‘zeer gunstig’ advies in haar dossier op te nemen.

In lijn met zijn vroegere rechtspraak – en, overigens, punt 3 van omzendbrief nr. 196 – bevestigt de Raad ook thans dat het de tussenkomende partij geheel vrij stond om al dan niet bepaalde ‘gemotiveerde adviezen’ toe te voegen en dat zij alles in het werk mocht stellen om haar dossier “zo goed mogelijk te onderbouwen”. Ten overvloede zij nog opgemerkt dat deze adviezen niet werden verstrekt door de toenmalige werkgever van de tussenkomende partij zodat de aanbeveling – want het betreft slechts een loutere aanbeveling – van omzendbrief nr. 196, dat het aangewezen is geen adviezen bij te voegen die ouder zijn dan twee jaar, niet geldt.

35. Er zij voorts nogmaals aan herinnerd, dat een dossier waarin de kandidaat met zijn kleurigste pluimen pronkt niet gelijk te stellen is met een leugenachtig dossier.

Het betoog van de verzoekers steunt hoofdzakelijk op verklaringen van gerechtsdeurwaarder B. die niet bepaald eenduidig zijn.

Uit die verklaringen en de verklaringen van de tussenkomende partij blijkt alleszins dat B. gedurende een tijd ziek was en niet zelf de leiding van het kantoor had en dat tijdens die periode de eerste verzoeker en de tussenkomende partij werden ingeschakeld. Het is niet onredelijk voor een kandidaat om dit in zijn cv te vermelden.

De Raad van State stelt daarenboven vast dat de tussenkomende partij veel meer jaren gewerkt heeft op andere gerechtsdeurwaarderskantoren dan bij B. en dat die andere werkgevers adviezen over de tussenkomende partij hebben verleend die geenszins in tegenspraak zijn met de verdiensten waarop zij zich beroept.

Aldus volstaan de beweringen van de verzoekers niet om aan te tonen dat de tussenkomende partij, veeleer dan een mogelijk wat opgepoetst beeld in haar cv te schetsen, bewust onjuiste informatie heeft opgenomen om de overheid over haar titels en verdiensten te verschalken.

De bijgebrachte verklaringen doen ook geen afbreuk aan de vaststellingen dat de tussenkomende partij een aanzienlijk groter aantal vormingen en bijscholingen heeft gevolgd en dat zij haar tijd perfect opdeelt tussen veldwerk en kantoorwerk, redenen waarom de raad van de arrondissementskamer geoordeeld heeft dat de tussenkomende partij een betere kandidaat is dan de verzoekers.

36. Het valt aan de Raad van State niet toe om de beoordeling van de dossiers van de kandidaten over te doen. Een cv dat aan de raad van de arrondissementskamer gericht wordt in het kader van een benoemingsprocedure moet door deze kamer gecontroleerd worden.

De verzoekers tonen niet naar genoegen van recht aan dat de tussenkomende partij die controle heeft verhinderd, noch dat de raad van de arrondissementskamer zich van die controle niet op zorgvuldige wijze heeft gekweten.

37. Het middel wordt verworpen.

V. Kosten

38. In haar laatste memorie verzoekt de verwerende partij om de verzoekers tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding te veroordelen.

De kosten in deze zaak omvatten evenwel niet de rechtsplegingsvergoeding. Het koninklijk besluit van 28 maart 2014 ‘betreffende de rechtsplegingvergoeding bedoeld in artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973’ is, gelet op zijn artikel 9, slechts van toepassing op de annulatieberoepen ingediend vanaf 2 april 2014.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 januari 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren